

2010 m.
Gruodžio 19 d.
Nr. 12 (19)

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išėina mėnesio pirmą sekmadienį

*Nuoširdžiai sveikiname su šv. Kalėdomis ir Naujaisiais metais.
Šia džiugia proga linkime Jums Dvasios stiprybės, gyvo tikėjimo, tyro džiaugsmo, santarvės ir gausios Dievo palaimos.*

KODĖL KRISTAUS GIMIMAS REIŠKIA DŽIAUGSMĄ?

„Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai“ (Lk 2, 10).

*Ariogalos parapijos klebonas
Kun. Gintautas Jankauskas*

Tai angelo ištarti žodžiai piemenėliams šventąją Kalėdų naktį, kuomet gimė Jėzus Kristus. Angelas prašė nebijoti, bet piemenėliai buvo labai išsigandę nors ir apgaubti dieviškos meilės.

Žmogus kartais nusigąsta staiga. Ypač nelauktai susitikęs su antgamtiniu pasauliu. Taip elgėsi pirmieji tėvai po nuopuolio. Mozė sukniubo veidu ant žemės, bijodamas pažvelgti į degantį krūmą, iš kurio į jį prabilo Dievas. Apaštalas Petras, išvydęs gausios žvejonės stebuklą puolė išganytojui po kojų ir sakė: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš esu žmogus nusidėjėlis“.

Dažnai sudreba žmogaus širdis baime, nuostaba ir džiaugsmu, susitikusi su Viešpačiu ir jo darbais. Nustebo ir piemenėliai tapę liudininkais išskirtinio įvykio akivaizdoje – Kristaus gimimo. Su Kristaus gimimu „... pasirodė mūsų Gelbėtojo Dievo gerumas ir meilė žmonėms“ (Tit 3, 4). Nupuolusių angelų Dievas nepasigailėjo, o žmonėms parodė savo gerumą ir gailėstingumą. Atsiuntė gelbėti juos iš nuodėmių vienatinį savo Sūnų Jėzų Kristų.

Dievas tapo žmogumi nuostabiausiu būdu. Išganytojas į Žemę atėjo ne karaliaus, ne galingo kariuomenės vado, ne išdidaus filosofo asmenyje, bet trapiu, silpnu kūdikėliu. O kai užaugo, skelbė gerąją naujieną, atliko stebuklingus darbus: gydė ligonius, mirusius kėlė ir pats prisikėlė iš numirusiųjų. Pats įrodė, kad mirtis nėra galutinė riba. Visoms kartoms jis yra alkanųjų duona, nužengusi iš dangaus, trokštančiųjų vanduo, krintantis iš amžinojo gyvenimo versmės, ligonių sveikata, plaukianti iš gyvybės pilnatvės, nuostabūs Mokytojas, kurio mokslo šviesa pasiliks mumyse per amžius.

Šiandien paklauskime vieni kitų: „Kodėl Kristaus gimimas reiškia džiaugsmą?“

Jis pasakė kas iš tikrųjų yra Dievas. Žmonija iki Kristaus turėjo menką arba dažnai klaidingą supratimą apie Dievą. Prisiminkime tik stambeldystės klaidžiojimus, kur vietoje tikrojo Dievo buvo garbinami stabai. Kristus aiškiai ir trumpai pasakė – Dievas yra jūsų Tėvas, Dievas yra Meilė.

Jis atskleidė kas yra žmogus – jo smė, jo vietą pasaulyje, jo amžinąją paskirtį, jo sielos vertę ir išganymo kelią. Žmogus nėra aklo likimo žaislas. Jis Dievo vaikas, skirtas ne tik laikinajam, bet ir

amžinajam gyvenimui. Jis keleivis, vykstantis į amžinąją tėvynę, karys, kovojantis už amžinos garbės vainiką.

Jis mokė, kokie turi būti žmonių tarpusavio santykiai. Kaip Dievas yra Meilė, taip meilės dorybė yra kilniausia ir būtiniausia dorybė. Žmonių santykiai privalo būti grindžiami teisingumu ir meile. Ką padarysime gera vienam iš mažiausiųjų mūsų brolių, tą padarysime pačiam Kristui.

„Kas mane myli, tą gelbėsiu, – saugosiu jį, nes jis žino mano vardą. Kai jis manęs šauksis, jo išklauskis, – su juo būsiu varge, jį išgelbėsiu, pagerbsiu. Pasotinsiu jį ilgu amžiumi, pagirdysiu jį savo išganymu.“ (Ps 91, 14-16).

PAGARBA SENATVEI

Sigitė Grubliauskaitė

Tiek praeityje, tiek ir dabar garbinama jaunystė. Apie ją kuriamos poezijos eilės ir dainos. Ji apdainuota tautos dainiaus prelato Maironio, išaukštinta graikų filosofų. O dar labiau aukštinama tų, kurie jau toli nuo jaunystės ir kai žengia į gyvenimo saulėlydį. Ar širdis sensta?.. Ji lieka jauna, jei mintys giedrios ir teisingos. O kūnas – jis neamžinas, bet gali ilgai išlikti gražus ir tvirtas. Jei rūpestingai jį prižiūrėsime, jis ilgam išliks nemarios sielos buveinė šioje Žemėje. Jis tam ir skirtas.

Kai tau dvidešimt, tu tiesiog negali išleisti minties, jog tavo gražios kūno linijos ir švelni oda kada nors taps laiko nugludinti ir nebe tokie kerintys. Kai esi jaunas, manai, kad tai tęsis amžinai. Visi sensta, bet tik ne aš! O gal kažkokiu stebuklingu ir mistiniu būdu man neteks pasenti? Juk belieka tik pozityviai mąstyti ir išorinė senatvė manęs neaplankys. Ar čia nėra mąstymas prieš gamtos dėsnius – nenoras pasenti?

Apie senatvę galvoti ir jai ruoštis pravartu jau nuo jaunų dienų. Dar negimė toks žmogus, kuris, išgyvenęs ilgą gražų amžių, nepasentų ir tuo labiau nenumirtų. O kas mums nuo jaunų dienų gali padėti pasiruošti senatvei – gražiai ir tauriai senatvei? Tai pirmiausia pagarba jai. Mūsų jaunų žmonių pagarba kiekvienam garbaus amžiaus žmogui. Kai priimsime šalia esančią senatvę, tai ir patys išmoksime taip jos nebebijoti. Senatvę oriai reikia priimti tiek jaunam, tiek senam.

Kodėl žmogus bijo senatvės? Nes jis bijo likti nemylimas, paniekintas ir atstumtas. Nes mūsų laikų mada garbina jaunystę... Ar lieka vieta garbingai senatvei? Na, nelabai... Juk nemadinga turėti raukšlėtą veidą, palinkusią nugarą ir gyventi be nutrūktgalviško skubėjimo kažkur... Į tą pačią amžinybę. O senatvė? Ji rami, ori, niekur neskubanti ir pilna gyvenimo patirties... Ar ne ramybės šiandien mums labiausiai trūksta? Tai ji, senatvė, turi šią privilegiją – niekur neskubėti ir stebėti savos jaunystės klaidas jau kituose. Ji galinti pagaliau sustoti ir labiau išigilinti į besikeičiančius metų laikus, į visą supantį Dievo sukurtą pasaulį. To praeityje pilnai nepastebėjai per amžiną nutrūktgalvišką jaunystės lėkimą, nes laukė neatidėliotina namų ruoša, neuždirbti pinigai, neįgyvendinti planai... Tuomet buvome susirūpinę tik savimi ir kasdieniais reikalais.

Ar pastebime šalia gyvenančius senokus, ypač ligotus ir nuliūdusius, kurie liko atstumti dėl mūsų neatidėliotinių darbų ir sureikšminto ego? Galbūt tai mūsų tėvai, seneliai ar kaimynai. Ar pažvelgiame jiems į akis? Ar matėme kada nors, kokios dvasingos ir gilios yra seno žmogaus akys?

Miela stebėti saulės atokaitoje sėdinčią ant suoliuko ir lazdele parimusią seną gerą močiutę, kuriai gyvenimo pamokos ir senatvė dovanuoja nuolankumą. Su nuolankumu ateina ramybė ir meilė. Ji skiriama ne tik žmogui, bet ir Dievui. Teko kartą paaukoti senai močiutei pinigėlių. Už tai ji pabučiavo ranką. Pagal prigimtį turėtų būti atvirksčiai. Deja senatvė dovanuoja nuolankumą... Tai nelengvai pasiekiamą dorybę, vedanti link gerojo Dievo.

Tauriai senatvei reikia ruoštis jau šiandien: sveikai gyventi, kilniai mąstyti, mylėti save ir savo artimą. Sakoma: „Kaip pasiklosi, taip ir išsimiegosi“. Tad ruoškimės prasmingai ir sveikai senatvei šiandien.

Artėjant šv. Kūčių vakarui susimąstykime, ką jaučia šalia mūsų vieniši, pagyvenę žmonės, kurie neturi su kuo dalintis kalėdaičiu ir kartu pabūti šį dvasingą vakarą. Pasikvieskime ir juos prie Kūčių stalo, dalinkimės gerumu, kol ne vėlu – taip sušildysime kitų širdis ir asmeniškai labiau priartėsime prie Dievo Meilės ir Jo Gerumo. ... „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25, 40b).

NEMAKŠČIŲ LURDE

Eugenija Poškienė

Sekmadienis. Lapkričio 7 d. Žemę gaubia tirštas rūkas. Saulė pasislėpusi, oras šaltas ir drėgnas.

Vieni ariogaliečiai skuba į bažnyčią, o mūsų grupelė išvykstame į Nemakščius paminėti 2 metų Lurdo grotos pastatymą.

Štai ir kelionės tikslas – Nemakščiai: aukšti naujos bažnyčios bokštai sveikina atvykusius. Labai gražu, švaru, tvarkinga. Visai netoli buvusios (senosios) bažnyčios stovi iš akmenų suręsta Lurdo grotą, Marijos statula. Pasveikiname Mariją sukauptą malda, giesmėmis „Dangaus karalienė“, „Marija, Marija“.

Tyliai pamąstome, kokius gražius ir didelius darbus sugeba atlikti žmonių gerumas, darbštumas.

Bažnyčioje šv. Mišias aukojo energingas klebonas kun. Stasys Šlepavičius. Ilgai minėjo visus aukotojus ir geraširdžius, net padėkai įprasminti pastatė šventoriuje akmeninę lentą, kurioje surašė aukotojų vardus ir pavardes. Po šv. Mišių pašventino šv. Teresėlės statulą, kuri pati meldėsi ir ragino melstis už kunigus. Po to dar pašventino prie šventoriaus vartų Rūpintojėlį.

Po iškilnių susirinkome prie palapinės, kur nemokamai buvo dalijami atšvaitai, liemenės, knygos apie saugų eismą. Susisiekimui ministras kalbėjo apie tarpusavio pagarbą kelyje, vairuotojų atsakomybę, apie būtinybę saugoti gyvybę, galimybes sumažinti avarijas ir mirtinumą jose.

Ši graži ir prasminga kelionė baigėsi vaišinga agape. Mūsų 50 žmonių grupė sugrįžome į namus kupini prasmingų ir gilių įspūdžių.

DŽIAUGSMO IR DOVANŲ METAS

Miglė Švenčionytė

Ariogalos gimnazijos prezidentė

Iki didžiųjų metų švenčių liko kelios savaitės. Todėl jau dabar puošiame savo namus, sudarinėjame ilgiausius dovanų sąrašus ir, žinoma, laukiame. Laukiame, kai visa šeima susės už vieno stalo, kai dalinsimės džiaugsmu.

O mūsų mokykloje šiuo metu labai laukiamas kalėdinis karnavalas, kurio tema šiomet bus „Gimnazijos talentai“. Karnavalas įvyks gruodžio 22 d. Visi žino, kad ši diena yra viena smagiausių mūsų gimnazijoje, tad mokiniai stengiasi paruošti kuo linksmesnius ir įdomesnius pasirodymus. Jau tradicija tapęs kalėdinis karnavalas skatina kūrybingumą, tarpusavio bendravimą.

Na, o labiausiai mes, mokiniai, laukiame žiemos atostogų. Tikimės, kad bus daug daug sniego, lydės šviesios dienos, bei neužmirštami vakarai. Kalėdos – tai dovanų metas, o tokios atostogos būtų pati didžiausia dovana.

ŠV. KALĖDŲ BELAUKIANT

Valerija Dambrauskienė

Ariogalos PSPC soc. darbuotoja

Šv. Kalėdos – stebuklų metas, pati gražiausia žmogaus ir žemės šventė, kurios laukia visi – maži ir dideli, turtingi ir vargšai, sveiki ir ligoti.

Jau eilę metų, besigydantiems Ariogalos PSPC medicininės slaugos ir palaikomojo gydymo ligoninėje, ligoniams prieš šv. Kalėdas organizuojama šventė, kurios metu šv. Mišias aukoja Ariogalos parapijos klebonas kun. Gintautas Jankauskas, o ligoniams kuklias dovanėles paruošia Ariogalos „Carito“ darbuotojos. Savo pagamintais atvirukais kiekvieną ligonį ir darbuotojus pasveikina Ariogalos gimnazijos mokiniai su savo vadovais. Įspūdingiausias momentas, kada

vaikučiai savo giesmėmis ir eiliuotais linkėjimais linki stiprios sveikatos, vilties ir kantrybės. Ne tik ligonių, bet ir darbuotojų bei visų dalyvaujančiųjų šventėje akyse spindi ašaros. Tai ne skausmo ar liūdesio – tai tiesiog džiaugsmo ir padėkos ženklas už jiems parodytą dėmesį.

Sveikinimo žodžius taria Ariogalos PSPC direktorė V. Krencienė, soc. darbuotoja V. Dambrauskienė, vyr. slaugos administratorė L. Grudinskienė.

Šiandien norėčiau pasveikinti šv. Kalėdų ir Naujųjų metų progą. Tegul ateinantys metai atneša ramybę ir laimę, didžiulę kantrybę senatvės, negalios ir ligos kamuojamiems, šiuo metu besigydantiems Ariogalos medicininės slaugos ir palaikomojo gydymo ligoninėje.

Tebūnie ateinantys metai pilni sėkmės ir begalinės kantrybės čia dirbančiam personalui. Tegul Naujieji metai įpina į Jūsų gyvenimą išmintį, kūrybinius sumanymus, tikėjimą ir pagarbą žmogui.

Mūsų parapijos žmonės

GYVENIMAS PAVEIKSLE

Antanas Kišonas

Paveikslą mes įsivaizduojame siaura prasme: gamtos peizažas, keli žmonės, vienas žmogus, koks tai daiktas. Bet kai tų paveikslų yra daug, tai ir žodžio paveikslas reikšmė labai išsiplečia. Jie tada jau apima įvairius gamtos vaizdus, grupes žmonių, daug pavienių žmonių, net išreiškia žmonių charakterius, jausmus, įsitikinimus. Tai jau galima pavadinti gyvenimu paveiksluose. Dailininko Česlovo Milerio namuose taip ir yra – gyvenimas paveiksle.

Pirmas paveikslas pas Česlovą dienos šviesą išvydo 1962 m. Greitai jų daugėjo ir daugėjo. Juose buvo Dubysa, Gynėvė, Kirkšnovė. O 1973 m. Česlovas jau dalyvauja parodose. Tai Raseiniuose, Ariogaloje. Jo paveikslai pasiekia net tuometinį Leningradą. Paveiksluose atsiranda nuostabūs gamtos vaizdai, religinė tematika, net pasaulyje garsių žmonių veidai – kaip Mona Liza.

O rajoninis laikraštis „Naujas rytas“ straipsnyje „Ar skaidri žvakės liepsna“ plačiai ir išsamiai nagrinėja Česlovo meninę kūrybą. Ją pavadina įsidedusia žvakės liepsna, kuri skleidžia tyrumą, skaidrumą, šilumą, verčia susimąstyti. Bet tai jau daugiau. Tai laužo ugnis, didelio laužo, šildanti, šviečianti, kibirkščiuojanti.

Česlovo paveikslai turi vieną ypatumą – jie gyvi. Žiūri į juos ir pasijunti paveiksle pavaizduotoje gamtoje. O žmonės – rodos iš paveikslų rėmų nužengs tiesiai šalia tavęs ir prakalbės jei ne žodžiais tai akimis.

Česlovas paveiksluose įamžina ir savo šeimos narius – sūnų. O kartu su žmona džiaugiasi puikiais anūkais.

Žiūri į Česlovo paveikslus ir matai juose Česlovo gyvenimą, jausmus, skaitai jo mintis. Žodžių ir nereikia.

Sveikinu vaikučius ir suaugusius su Šv. Kalėdomis. Visiems šventinės nuotaikos, džiaugsmo, sveikatos. Padovanokime vienas kitam gerumą. Tai pati didžiausia dovana.

Kalėdų senelis

Skelbiame:

„Caritas“ įsigijo žvakučių, kurios vienos žvakutės vertė 1 Lt. Jų galite gauti pas „Carito“ darbuotojas. Gavę žvakutę paaukokite kiek galite.

Laikraštėlių leidžia: Spaudos grupė. Redaktorius: Antanas Kišonas, tel. 842859144, 861624376